

Nieuwsbrief augustus 2021

Stichting Kufambatose
Samen op pad

Beste lezer,

Het is alweer ruim een jaar geleden dat wij u via een nieuwsbrief op de hoogte brachten van de ontwikkelingen van ons project in Zimbabwe. Daarnaast ontving u informatie via onze 'Kerstkaart' in 2020 en via de actie 'Ring the Bell' in maart jl.

We (Willemijn en haar gezin en Annemiek Simons) zijn nu net gezond en wel weer terug van een projectbezoek in Zimbabwe. We hebben de reis aangedurfd, ondanks de (reis) beperkingen die er nog zijn i.v.m. het Corona virus. Maar met op zak een negatieve PCR test, een brief waarin het reizen door Zimbabwe als toerist werd goedgekeurd door de politie ter plekke, en een registratie

van ons op het districtskantoor van Zaka, hebben we samen met het Revalidatie team ons project goed kunnen bekijken en ervaren.

We verbleven in een gastenhuis, behorend bij het Musiso Hospital, en werden goed verzorgd door de zusters van het klooster!

Tijdens ons bezoek hebben we belangrijke mensen ontmoet in het Ndanga District Hospital en in het Musiso Hospital, en van verschillende organisaties waar ons lokale team mee samen werkt.

Wachtrij voor het ziekenhuis voor de Corona test om het terrein op te mogen.

Daarnaast zijn we met het revalidatieteam op pad gegaan en hebben we verschillende gehandicapte kinderen aan huis bezocht.

We hebben hierbij heel veel indrukken opgedaan. Hieronder een impressie daarvan.

Situatie rondom Corona

Het afgelopen jaar stond wereldwijd in het teken van het coronavirus. In

het district waar het project van Kufambatose loopt, komen hier en daar ook Coronabesmettingen voor. We hebben ondervonden dat de

hygiënische maatregelen prima zijn! Je komt een winkel niet binnen voordat je handen zijn ontsmet. Mondkapjes zijn overal binnen en buiten verplicht. Meestal wordt er wel afstand gehouden.

Reizen met openbaar vervoer is bijna geheel verdwenen. Bovendien zijn er strikte reisbeperkingen buiten je eigen dorp. Indien nodig is er een brief met toestemming nodig van de politie. Dat wordt goed gecontroleerd, er zijn veel 'road blocks'.

Om het ziekenhuisterrein op te komen, word je eerst met een sneltest getest. Negatief, dan mag je het terrein op. Positief, dan word je naar huis gestuurd. Advies is dan, je huis ontsmetten, isoleren thuis, veel in de buitenlucht zijn, in de zon vitamine D opdoen, minimaal 2 uur per dag in beweging zijn. Bij ernstige klachten word je natuurlijk wel opgenomen, maar dan op een speciale Corona afdeling.

De scholen zijn ruim een jaar gesloten geweest. Sommige middelbare scholen boden wel enkele online lessen aan, maar met de slechte internetverbindingen was dit niet voor iedereen haalbaar. Jeugd hangt wat rond rondom thuis. Geen echte bevorderlijke situatie!

In september zijn de primary en de secondary schools weer gestart. Er zal hard gewerkt moeten worden om de achterstanden enigszins in te kunnen halen en de middelbare scholieren weer gemotiveerd te krijgen om te studeren.

Ons lokale Revalidatie team

Willemijn in overleg met een deel van het Revalidatie team

We ontmoetten een fantastisch team dat groeiende is in het zelfstandig draaien van het project.

De in het najaar 2020 opgerichte lokale Trust Kufamba Tose geeft allerlei mogelijkheden tot samenwerking met verschillende organisaties. Zoals ondersteuning vanuit de Wilde Ganzen met onder andere via 'Change the Game' een cursus 'hoe vind ik lokaal fondsen

om zelfstandig te worden?'. En ondersteuning van het eerdergenoemde LCDZ (Leonard Cheshire Disability Zimbabwe) voor wat betreft de Community Based Rehabilitation (CBR) Daarbij is er aandacht gegaan naar o.a. het verstrekken van hulpmiddelen, het mee ondersteunen van voedselpakketten voor de families, mogelijkheden voor financiering van het schoolgeld voor de gehandicapte kinderen die naar school kunnen, etc.

Een WC toegankelijk voor gehandicapten

Maar we waren vooral onder de indruk van de enorme betrokkenheid van het team, en van de zorg voor de gehandicapte kinderen, en van de zorg voor de sociale omstandigheden van de families. We zagen een

warm hart bij alle 3 de Rehabilitation Technicians waar we mee op weg waren. Met name onze lokale projectcoördinator en voorzitter van de Trust, Samson Mazivavvose, besteedt heel veel tijd aan ons project. Heel mooi om dat te zien. Het geeft ons veel vertrouwen naar de toekomst.

Samsons woorden: 'we have a big dream'. Hij is er trots op dat het project als enige in Zimbabwe in deze vorm draait en ontwikkelt. Hij wil dit zeker niet loslaten. Hij gaat daar helemaal voor en heeft zichzelf, samen met een andere lid van het revalidatie team, aangemeld voor een opleiding in management aan de Universiteit in Zimbabwe om hiermee de trust beter te kunnen opbouwen.

Wij kunnen ons geen betere coördinator voorstellen.

Huisbezoeken

Doordat de workshops in het ziekenhuis door de Corona niet door konden gaan, vinden er in plaats daarvan huisbezoeken plaats. Samson doet deze huisbezoeken met de motor die m.b.v. sponsoring in 2020 is aangeschaft.

Wij zijn mee geweest op een aantal huisbezoeken en bezochten 2 supportgroepen bij lokale gastfamilies.

Op weg naar Cynthia, 15 minuten lopen na een uur rijden in de auto over een zandpad met 'potholes'/gaten in de weg.

Een impressie.

We rijden echt ver, zo'n 60 km, de bush in. Onvoorstelbaar soms hoe ver weg mensen wonen van de echte dorpen/ voorzieningen/ winkels etc. Ze zijn grotendeels zelfvoorzienend. Of ruilen mais/kippen etc. tegen kleding of andere benodigdheden.

De huisbezoeken worden van tevoren bewust niet afgesproken. Men wil zien hoe de omstandigheden daadwerkelijk zijn. Dat blijkt ook erg wisselend te zijn. Van een kind dat daadwerkelijk op de buik ligt volgens instructie tot een kind wat verwaarloosd op zijn eigen matje zit. Van zeer armoedige omstandigheden, maar wel gemotiveerd om het kind zoveel mogelijk te gunnen, tot een goed georganiseerd erf met grote keuken en goede groentetuin die dan toch nog aangeeft dat ze te weinig voedsel hebben - tja, natuurlijk kun je altijd meer gebruiken. De opbrengst van onze gift van maiszaad najaar 2020, heeft bij de meesten een goede oogst opgeleverd.

Allen toonden veel dankbaarheid naar ons toe. Hier en daar wel duidelijk aangezet door de Rehabilitation technicians Samson en Machipi. Wij gaven dan antwoord dat het vooral fijn was te zien dat hun gehandicapte kinderen goede aandacht kregen van hun ouders. Dat het daar om gaat.

Bij de supportgroepen werd natuurlijk zowel bij aanvang als bij afsluiting gezongen en gebeden.

Foto's van de groep met ons erbij zijn dan ook belangrijk.

Verder kregen we op verschillende plaatsen 'geschenken' mee; verse wortelen uit de tuin, aardnoten, verse citroenen zo uit de boom ('corona medicijnen' vanwege de vitamines), verse mandarijnen, ...

Verse citroenen als 'corona medicijn'

Er was ook aandacht van lokale bestuurders voor ons project en voor de begeleiding van de gehandicapte kinderen.

De Counselor en haar secretaresse

Bij 1 supportgroep kwam aanvankelijk alleen de secretaresse van de Counselor kijken. De Counselor zelf kwam later nadat ze van een begrafenis terug was. Een counselor kan zo'n 50 dorpschouften onder zich hebben. Ook het dorpschouft was de hele dag aanwezig. Hij bleek vaker te komen en zag de vooruitgang bij de kinderen. Ze bleven de hele dag. En aten in de middag sadza mee.

Het revalidatie team brachten eten mee om klaar te maken. Bij aankomst was er thee met brood. Later in de middag een maaltijd met veel sadza (een soort dikke maïspap), witte bonen in tomatensaus, en kip. Een aantal moeders kookten buiten op het vuur.

Per supportgroep zagen we 7 – 12 kinderen, die op loopafstand (soms van enkele uren) van de gastfamilie woonden.

Het was geweldig om op deze manier de mensen in hun eigen omgeving te ontmoeten.

Allerlei kinderen te zien met verschillende handicaps, sommigen met een handicap die hier niet eens zo ver tot beperkingen zou hoeven leiden. Maar (te) laat aandacht voor de handicap, of gewoon geen geld om naar een ziekenhuis te gaan, of vanuit een groot ziekenhuis (bv Harare) gewoon weer naar huis gestuurd worden omdat de mensen een vervolgbehandeling toch niet kunnen betalen.

Kind en moeder blij met de aandacht in deze supportgroep.

Nieuwe mogelijkheden!

En als deze kinderen en hun ouders dan binnen ons project aandacht, hulp en therapie krijgen verzacht je een heel stuk de omstandigheden. Het lotgenotencontact binnen de supportgroepen is dan ook zeer welkom!

Twee schattige zusjes met het syndroom van Down

We zagen ook trieste thuissituaties bij verstoten moeders. Geïsoleerd, niet met haar kind naar buiten durven, wonend in een heel klein kamertje, zonder inkomen. Aandacht, een praatje, voedselhulp zijn dan heel hard nodig!

Maar ook een kind dat door de week bij vader woont, omdat hij verder weg leraar is en zijn zoon van 10 jaar meeneemt om op zijn school de

kleuterschool te kunnen bezoeken. Volledige acceptatie dus en volledige integratie in de community. Zo kan het ook.

Bijzondere band tussen vader en zoon

Of een vader die een hele lange loopbrug maakt, zodat kind met moeder samen kan leren stappen zetten.

En een moeder die een oplossing had bedacht voor een 'statafel', een apparaat waar spastische kinderen in gezet worden om te leren staan en om gewrichten druk te kunnen geven, zodat die zo normaal mogelijk kunnen ontwikkelen. Moeder bedacht een gat in de grond waar het kind tot en met de heupen in kan staan, en zo met de handen kan spelen over de grond als 'tafel'. Hier in Nederland zou de kinderbescherming misschien langs komen, maar het was een geweldig goede oplossing!

Meisje in de door moeder zelf bedachte 'statafel',
een gat in de grond.

We zagen duidelijke vooruitgang in de ontwikkeling van de kinderen. De communicatie tussen de Rehabilitation Technician en de kinderen en de moeders was prima. Met een lach werd er wat luchtigheid gebracht.

Zo was een kind met een epilepsie aanvalletje even 'offline' en naderhand weer 'online'. Dit werd met gelach begroet.

Een kind van 6 jaar dat na 1 jaar in het programma zich ontwikkelde van alleen maar op de rug liggen, tot zelfstandig rollen en tot zit komen.

Een jongen van 10 jaar die na 4 jaar therapie zich heeft ontwikkeld van alleen lig tot nu zelfstandig lopend over de ongelijke paden rondom zijn huis naar de burens. Wel wat instabiel, maar nooit vallend. Nu geïntegreerd is in zijn community en naar school gaat, zij het op een laag leerniveau. Maar hij gaat!

Een spastische jongen die al zittend nu speelt met de door ons

meegebrachte toren en het telraam. Met dank aan de Stichting Speelcadeau, Speelgoedbank Eindhoven.

Zo zijn er nieuwe mogelijkheden om de oog-hand coördinatie te oefenen.

We hebben veel blije kindergezichten gezien en wat geeft dat energie om het werk verder te blijven doen/maakt je dat blij!

Samen spelen geeft plezier

Al deze indrukken zijn weer diep binnengekomen. Het geeft echt een gevoel van verbonden zijn. Zoals de Ubuntu filosofie zegt: 'wij zijn verbonden, daarom zijn wij'.

Wij hebben echt ervaren dat we ‘Samen op pad – Kufambatose’ zijn. De kinderen, de ouders, het revalidatie team, wij, we zijn met elkaar verbonden, en zo hebben we allen recht om te zijn!

Ter afsluiting

We hopen dat u deze nieuwsbrief weer met veel plezier hebt gelezen. We hebben veel fantastische dingen gezien, een Revalidatie Team met een warm hart, kinderen met een lach op hun gezicht, dankbare ouders, ... Maar ook trieste situaties.

En we hebben gezien dat ontwikkelingen erg traag kunnen verlopen door de starre structuren in Zimbabwe. Het zal nog veel tijd en geduld kosten voordat het project werkelijk zelfstandig kan draaien! Maar zolang we ons gedragen weten door u als geïnteresseerden zal dat gaan lukken!

Mocht u meer over ons of ons project in Zimbabwe willen weten, kijk dan op onze website: www.kufambatose.eu

Wij danken u hartelijk voor uw interesse, ook namens de kinderen en hun ouders. Misschien wilt u na het lezen van deze nieuwsbrief ook een bijdrage leveren aan het werk van de stichting? Wij zijn blij met alle steun, financieel of anderszins.

We zijn nog op zoek naar iemand die
het **secretariaat** kan invullen.

Stichting Kufambatose is als ANBI (Algemeen Nut Beogende Instelling) bij de belastingdienst geregistreerd. Giften komen daarom in aanmerking als aftrekpost voor de inkomstenbelasting. Voor meer informatie, zie onze website of de site van de belastingdienst. Uw financiële ondersteuning komt volledig ten goede aan het project.

Tot slot willen we nog u aandacht vragen voor de actie ‘Zimbabwe voor Zimbabwe’. Er zijn een aantal beelden in ons bezit van beeldhouwer Percy Kuta uit Tengenenge, hét beeldhouwdorp van Zimbabwe. Hij maakt abstracte beelden vanuit een diepe spirituele ervaring. De opbrengst van de verkoop van deze beelden komt geheel ten goede aan ons project. Zo helpen we zowel de beeldhouwer als ook de kinderen met hun familie van ons project. Hebt u interesse? Neem dan contact met ons op via de mail info@kufambatose.eu. Zie bijgevoegde prijslijst.

Met vriendelijke groet,
Bestuur Stichting Kufambatose – Samen op pad

Afsluiting van een supportgroep, wonend midden in de bush.